

Պարույր Սևակ

Արգելանոց

Երկու նոնակ՝ կրծքիդ վրա...
Երանի՛ր թե նրանց պայթյունն ինձ սպաներ
Անտառի մեջ՝
Փայլանների ներկայությամբ,
Կամ սենյակում՝
Վարագույրի վկայությամբ...
Ու երկու աչք՝ հոնքերիդ տակ.
Պատերազմի երկու հրձիգ...
Ե՛կ, գրավի՛ր, միացրու քե՛զ.
Ես մի ամբողջ տիրություն եմ անտիրական,
Որ վաղուց է զգում կարիք
Քեզ պես վայրագ ու բարբարոս տիրակալի...
Ու երկու ոտք՝ նազանքիդ տակ.
Մկրատ մի նուրբ, որ կոպտորեն
Կտրատում է թելն ըղձանքիս,
Ինչպես լույսի էլեկտրական լարն են հատում,
Եվ խավարը անհուսության
Ինձ է ներսից շրջապատում...
Եվ գույգ ականջ՝
Ֆորենագույն գանգուր մսե
Սևամազե գանգուրիդ տակ անթափանցիկ...

Եվ գո՛ւր մի կանչ.
Դու չե՛ս լսում,
Որովհետև... մտքիս մեջ են հետըդ խոսում,
Որովհետև մինչև անգամ... ծանոթ չեմ քեզ...
Ու թերևս դու կի՛ն էլ չես,
Այլ գուցե մի... արգելանո՛ց,
Ուր հասնում են նոնե՛ր վայրի,
Ուր փասյաններն են զբաղվում հրձիգությա՛նք,
Ուր հրագեն չի արձակում ո՛չ մի որսորդ...
Արգելանո՛ց... արգելանո՛ց:
Ես հասկացա՛,
Բայց... ոտքե՛րըս չեն հասկանում
Եվ, ինքնաշարժ կարկինի պես,
Բնա՛վ կամքըդ չհարցնելով՝
Հետևում են դեռևս քեզ
Եվ չափում ա՛յն,
Ինչ կոչվում է «անմատչելի»
Ու ձգվում է
Իմ հիացքից մինչև անձիւր հմայքը քո,-
Մի անսահմա՛ն տարածություն,
Որ թերևս հաղթահարվեր,
Թե աստղային օրացույցով մենք ապրեինք
Կամ թերևս չլինեինք այսքա՛ն... այսքա՛ն... օրինապահ:

26.XI.1963թ.

Երևան